

Chodoviny

ZPRAVODAJ ŘK FARNOSTI CHODOV PRAHA • L.P. 2020

7

LISTOPAD

Farní den / 3. 10.

Malý Ríša Krejčíků s nalezenou zprávou
při putování za sv. Františkem

str. 8–14

15. 10. / Zastavení u Matky Terezy

O poznání vesmíru, víře a pravdě s astronomem a astrofyzikem **Jiřím Grygarem**

Celý záznam můžete shlédnout na YouTube / Zastavení u Matky Terezy s Jiřím Grygarem

Nestrachujme se...

Někteří to zvládají s humorem, jiným přináší letošní rok jen samé vrásky. Je pravda, že při letmém pohledu to vypadá, že si letos vybíráme samé lepší „chuťovky“. I teď, když píšu tento článek, vlastně nevím, jaká bude situace, až ho budete za pár týdnů číst. Otázka, o čem vlastně psát, se mi honila hlavou už pár dní. A pak mi pomohla jedna osvědčená věc: četba. Zrovna nedávno jsem opět otevřel knihu od amerického jezuitu Jamese Martina. Vyšla i v češtině pod názvem *Jezuitský návod téměř na všechno* (bohužel momentálně už to je dost vzácné zboží).

Je na jednu stranu dost obšírná (v originále 422 stran), ale co už v „návodu na všechno“ očekávat, že? V jedné z kapitol jsem potkal pár odstavců, které mi zvláště utkvěly v paměti. Tématem bylo rozpoznávání Boží vůle. Autor se zamýšlel nad nejrůznějšími metodami. A nakonec zmínil zkušenost jednoho svého kolegy, jezuitského kněze Waltra Cizseka. Jeho osudy vám mohou být známé i z knih, které vyšly v češtině u Paulínků.

Ačkoli byl Američanem, odešel do Ruska na misie, kde si prožil pěkných pár let v sovětských gulazích.

I on se musel vypořádat s otázkou, jak to všechno, co se mu děje, může být vůlí dobrého Hospodina. A jak se k tomu má postavit on sám. A jednoho dne mu to došlo. Když jde o náš praktický život, není Boží vůle nějaká hádanka, kterou bychom měli pracně luštit. Jsou to prostě lidi, věci a události, které nás ten den potkají. Nemusíme se ptát, co asi je Boží vůle pro nás, jsou to prostě setkání a věci, které nás každý den potkají. Jen se je naučit zahlédnout.

Tak trochu se v tom odráží Ježíšova výzva, abychom se zabývali každý den starostmi a věcmi, které nám přinesou. A zbytečné se nestrachovali o zítřek. To není výzva k nezodpovědnosti či bezstarostnosti. Naopak. Právě pozorností k věcem, vztahům a událostem dneška se připravuji na zítřek. Tyto dny, týdny, měsíce jsou, jaké jsou. Asi se shodneme na tom, že jsme si je takové nevysnili. Jenomže my nemáme žít ve snech, ale v přítomnosti, před tváří Hospodina.

Váš P. František

SLOVO REDAKCE

Milí čtenáři Fchodovin, na začátku listopadu si připomínáme svátek všech svatých a modlíme se za duše v očistci. Už odmala jsme vedeni k tomu, abychom si uvědomili, jak moc duše v očistci trpí. Chci to připomenout i teď. Jsme stvoření pro společenství s Bohem, který nás velmi miluje, a Jeho láska nás k Němu táhne. Duše v očistci ale nejsou dosud připravené na tuto lásku, nejsou dosud očistěny a trpí touhou být s Bohem. Zakusily Jeho blízkost, ale nemohou být ještě s Ním. My jim pomáháme modlitbami, mší svatou a obětmi za ně.

Každý den každý z nás má mnoho příležitostí „poslat“ nějakou oběť „nahoru“. Jsou to situace, kterým se nevyhneme a které nám jsou leckdy nepříjemné, byť nejsou způsobené naší vinou. Nespravedlnosti vůči nám, bolesti způsobené našemu tělu či duši, práce, které je třeba vykonat, ale zrovna se nám nechce apod. Je na nás, jak se k nim postavíme, jak je přijmeme. Naši pokorou a touhou pomáhat druhým můžeme vše přijímat tak, jak je to prospěšné buď duším v očistci, nebo i dalším lidem. Naučme se mít v srdci postoj: „Pane, obětuji a přijímám tuto situaci tak, jak chceš Ty. Ty víš, kdo to teď nejvíce potřebuje.“

Věřím tomu, že i my se tímto postojem proměňujeme a vlastně tak bereme na sebe podobu Krista, který plnil Boží vůli a pokořil se. Snažme se s Boží pomocí být jako svatí, i v těchto nelehkých a nezvyklých časech být radostní, plni důvěry v Boží blízkost a plni ochoty žít tu pro druhé, i když už jsou na věčnosti.

Katka

SVÁTOST STÁŘÍ

Často zapomínáme, že Ježíš nám všem dal tak nesmírně důležitá přikázání: Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí. To je největší a první přikázání. Druhé je podobné: Miluj svého bližního jako sám sebe. (Mt 22,37-39) – A ještě jedno přikázání nám dává: Milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás, tak se navzájem milujte vy. Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci. (Jan 13,34 - 35)

Jak často v dnešní společnosti slyšíme: Mysli jen na sebe, na svůj prospěch, na své prožitky, na svůj šťastný život. A přitom Kristus ve svých přikázáních shrnuje celou morálku. – Miluj svého bližního, stejným způsobem jako miluješ sám sebe. V dnešní době by asi řekl: Človče, nežiješ jen sám pro sebe! Tvůj život má mít smysl. Máš plné ruce práce, jsi důležitý, je tě potřeba, aby na světě rostlo a převládalo dobro! Mohli bychom to shrnout na zásadu: Tvé mládí, tvá osobní práce má smysl, když věříš, miluješ, doufáš. To jsou platné zásady pro každého mladého křesťana. – A tu je otázka: Dává křesťanství nějaký smysl i životu ve stáří? Dnes převládá

mínění, že stáří je konec všech životních radostí, že je to jen trapné čekání na smrt, pozvolné hroucení sil tělesných i duševních.

Lidé chtějí dlouho žít, ale nechťejí zestárnout. Bojí se stáří, a proto se snaží být za každou cenu výkonní. Předvádí se, jak jsou skvělí, a když to jednou už nejde, zhroutí se do stavu, kde již není žádná naděje, možná i do deprese nebo do infarktu.

A tu přichází křesťanství se svým radostným poselstvím o smyslu stáří. Není to zhroucení života, ale jeho naplnění. Je to doba sklizení, co jsme po celý život zasévali. Křesťan usiluje nejen o prodloužení života, ale i o jeho zintenzivnění. V čem to spočívá? Umět na základě životních zkušeností lépe chápat smysl víry, naděje a lásky a podle toho také tak žít. Je tu také pošetilé stáří! Jistě známe staré lakomce, sobce, ty, kteří chtějí jen poroučet, ty, kteří by chtěli stále jen někoho komandovat, třeba i své již dospělé děti. Určitě známe i ty, kteří ve svém stáří jsou bez dobré nálady, kteří stále jen nařikají a rozdávají kolem sebe jen pesimismus, nic jim není dobré. Zde se asi v mládí mnoho nezasévalo, a tak není co sklízet. A těmto lidem můžeme pomoci jen trpělivým a citlivým přístupem, aby se obrátili na Ježíše, aby se intenzivně modlili, aby ještě nějaké zrno vyrostlo, aby v závěru jejich života ještě byly nějaké plody ke sklizení.

Moudré křesťanské stáří netrpí nezkušeností mladého života. Dovede se s úsměvným porozuměním dívat na nezralé splašence, kteří teprve musí platit modřinami za životní zkušenosti. Dovede na mladé hledět s porozuměním a s odpouštějící trpělivostí. Křesťan si ve stáří nenaříká nad tím, co už dělat nemůže, ale raduje se z toho, co ještě může, a že vůbec ještě to a ono může. Slyšel jsem nedávno slova věřícího lékaře: Moudrý člověk si po sedesátce váží každého dne života – a po sedmdesátce každé hodiny.

Moudré stáří mladým kolem sebe své zkušenosti a představy o životě nevnučuje. Ví, že se nedají předat. Ale žije před nimi v hluboké víře, kterou má čas promýšlet, která se zocelila tím, co zažil, uviděl, poznal. Má čas si zajít do kostela i ve všední den. Třeba si zajít na páteční bohoslužbu slova. Třeba chodit na modlitbu růžence nebo se zúčastnit jiných aktivit ve farnosti. Má čas, to je jeho bohatství. Moudrý křesťan má ve svém stáří čas! Možná, že někdo o tomto názoru pochybuje, ale stačí se trochu nad tím zamyslet. – Říkal mi nedávno jeden

důchodce: „Nikdy jsem neměl tolik práce, co teď – v důchodě. Kdekdo mi říká – když teď nemáš co dělat, udělej mi to, udělej ono, a já lítám i s manželkou, že večer nohy necítíme“. – Tak je to špatné. Stáří má právo na klid, na odpočinek – jak podle světského, tak i podle Božího Zákona. Když ti to jde, jistě rád pomůžeš a budeš mít z toho radost, – ale jen když můžeš, když se cítíš dobře. Celý život jsi musel, ať se ti chtělo, nebo nechtělo. Teď konečně nemusíš, když se na to necítíš. To je také výsada stáří. Nenech si ji vzít. Jedna babička vařila denně pro mladé, aby posloužila. Sama by se s mužem všelijak odbyla, ale kvůli mladým se snažila denně vyvářet. A výsledek celého pachtění nespokojenost: Babička vaří starodávně, samá masťota, kvůli babičce ještě ztloustnem! A tak babička vařit přestala. Když pak někdy dala mladým talířek štrúdlu nebo buchtu, byla to hodná, zlatá babička.

V koncilní obnově svátostí církev vrátila původní význam i té svátosti, která se chybným vývojem stala strašidlem a svátostí smrti pod názvem „poslední pomazání“. Někteří lidé tento název stále používají chybně, ačkoliv to nevystihuje podstatu této tak důležité svátosti. Nový řád nazývá tuto svátost označením: pomazání nemocných, svátost stáří. Jako je křest svátost dětství, birmování – svátost dospělosti, tak i stáří má své posvěcení, svůj význam v díle spásy. – Křesťan ve svátosti nemocných zakouší, že i v nemoci má své posvěcení, svůj význam v díle spásy. Křesťan ve svátosti nemocných zakouší, že i v nemoci a utrpení je zahrnut Ježíšovou láskou. Duch svatý v něm posiluje důvěru v Boha, dává mu klid a jistotu. Odpouští mu hříchy a jejich následky. V této svátosti nemocný dostává velkou pomoc, posilu a úlevu. Proto ji má přijmout, když „nebezpečně chřadne nemocí nebo stářím“. Má ji také přijmout před vážnou operací, ve stáří před nemocničním léčením, znovu ji má přijmout při zhoršení stavu nemoci, při dalším onemocnění. – Pro křesťana platí, že stáří je stejně intenzivní dobou života jako mládí, jenže jinak. Stojí za to o tom přemýšlet a učit se moudře prožít své stáří.

A pro mladého křesťana platí: **Cti stáří, protože ani ty nebudeš stále dítětem, stále mladým.**

Přeji nám všem, ať je datum narození jakékoliv, život jen a jen Bohu milý.

Váš jáhen Pavel Urban

Milí přátelé, chtěla bych vám dnes představit malou příjemnou změnu v našich stálých rubrikách. MMM neboli „meditační myšlenky moudrých“ nás provázejí už dlouhou řadu let. Připravuje je pan Charles Tvrzník. Nyní si pro nás nachystal SMP – „sváteční malá počtení“. Jedno téma, jedna myšlenka, jeden krátký výstižný příběh. Znamená to i větší hloubku. Věřím, že si SMP užijete stejně jako MMM. Blanka

sváteční malá počtení

CHARLES TVRZNÍK

Louis Pasteur byl hluboce věřící člověk. Vypráví se o něm tento příběh: Mladý univerzitní student cestoval vlakem. V kupé si sedl vedle staršího pána. Všiml si, že se jeho soused modlí růženec. Chvilu se na něj díval a pak se ozval: „Vidím, pane, že vy ještě věříte těm bajkám, které se jmenují růženec.“ –

LOUIS PASTEUR

1822–1895

„Ano, chlapče. Ty nevěříš?“. – „Já?!,“ zasmál se student. „Už dávno nevěřím. Vezměte si ze mne příklad a vyhodte ten růženec z okna! Pusťte se raději do studia nové vědy!“ – „Nové vědy?“ ptal se starší pán. „Nevím, o čem mluvíte. Můžete mi pomoci, abych to pochopil?“ – „Samozřejmě a velice rád,“ ujišťoval mladík, „dejte mi svou adresu a pošlu vám nějakou literaturu, která se tím zabývá.“ Jeho soused pak vytáhl z náprsní kapsy navštívenku a podal mu ji. Stálo na ní: Louis Pasteur, doktor přírodních věd, Pasteurův ústav, Paříž. Student zrudl a ve zmatku utekl.

(Slovo na dobrou noc
podle Ludvíka Černocha)

V září 2019 jste mohli na našich stránkách číst rozhovor s tehdy nově do naší farnosti ustanoveným kaplanem P. Františkem Čechem. Zajímaly mě některé věci, které se za ten rok udály, a tak jsem ho poprosila o další rozhovor. Ten vám teď také nabízíme.

Jsem rád, jak jste mě přijali...

Františku, s jakými očekáváními jsi k nám před rokem a půl přicházel?

Vlastně asi se žádnými. Díky tomu, že to bylo se zmatky. Nejdříve jsem měl jít totiž do jiné farnosti, pak na poslední chvíli byla rychlá změna a já měl plno starostí kolem svěcení, primice, neměl jsem tedy moc času nějaká očekávání mít. Tušil jsem, že jdu do velké farnosti, co se počtu lidí týče, a že P. Michael je akční. Spíše jsem tedy myslel na to, jak se vyvine náš vzájemný vztah s Michaelem.

A naplnění očekávání?

Potvrzení toho, že farnost je opravdu velká a že to pro mě je obrovská novinka. V Kolíně (odkud pocházím) i u sv. Vojtěcha na Praze I (rok jáhenské služby) je to opravdu rozdíl. U sv. Vojtěcha se v neděli sejde tolik lidí, co u nás ve všední den. To byl pro mě největší šok. A naučit se v tom fungovat

tak, abych byl pro všechny, jak je potřeba. Navíc jsem velký introvert, tak je to pro mě výzva! Nezdravit se jen s těmi, které už znám, ale oslovit i jiné. Co se týče očekávání směrem k P. Michaelovi, jsem rád, že se naplnila pozitivně. Mám osobní zkušenosti se třemi typy kněží: P. Bulín z Kolína (z mého dětství), P. Benedikt Hudema (rok jáhenské služby) a P. Michael. A všichni, byť jiné povahy a vystupování, mají stejné základní kněžské nastavení (přístup k lidem, zprostředkování víry, aktivní a živý vztah s Bohem, který se snaží předat lidem).

Jaký je tvůj nejhezčí zážitek z uplynulého roku?

Moc mě potěšilo, když mi na minulý farní den děti nakreslily obrázek k svátku. Vracel jsem se během odpoledne na faru a před dveřmi do bytu jsem měl naskládané obrázky a přání. I každá neděle a setkání po mši mě těší.

Co doba karantény...

Potěšilo mě prožívání víry farníků během ní. Ať už využíváním otevřeného kostela k modlitbě i ke zpovědi, tak jejich pomoc při přenosech a podcastech.

Jak došlo k tomu, že jste oba s Michaelem byli na přenosech mší svatých současně?

Oba jsme chtěli být každý den na mši svaté a zároveň ji prožívat ve společenství. I technická stránka věci se zvládá lépe ve více lidech.

Na co rád kolem přenosů vzpomínáš?

Na humorné situace při učení se s technikou a při zjišťování, co a jak vybírat. Jako například, že píseň z kancionálu by měl vybírat ten, co ji pak bude zpívat (samozřejmě bez doprovodu varhan).

Jak jste měli nebo máte s P. Michaelem rozdělenou práci? Co je tvoji starostí?

Kromě rozdělení bohoslužeb, tak mám na starost děti na 2. stupni základní školy na výuku náboženství, ministrantská setkání – tak cca 4 krát do roka, pastorační starší mládeže, to je pro mě velká výzva, bohoslužby a svátosti v domovech seniorů na Jižním Městě ve spolupráci s Pavlem Tvrdým a panem Audy a další věci, které se vyskytnou. Za to jsem rád, že mě Michael k tomu pouští.

Budeš tady s námi ve farnosti, dá-li Pán, nejméně i tento školní rok. Bude se v něčem lišit?

Dost bude samozřejmě záležet na situaci ve státě ohledně pandemických opatření. Bude se lišit v tom, že prostředí už znám, už vím, kde jsem chyboval, kde jsem objevil své limity. Tak jak jsem neměl vizi a představy, tak teď už tuším, co mě čeká.

Jaká máš přání?

Všechny situace, které přicházejí, aby nás přiváděly k Bohu, a ať Mu to zbytečně nekomplikujeme :-).

Co děláš ve volném čase? Máš čas se věnovat hudbě?

Věnuji se čtení a rád navštěvuji kněžské kamarády, snažím se udržovat kontakty.

Pokouším se obnovit svou hudební kariéru. Hudba patří k mému životu od dětství a zjistil jsem, že mi to pomáhá. Obnovil jsem své aktivní členství v orchestru ARCHI, kde hraji na violu od 6. třídy.

Co bys vzkázal čtenářům Fchodovin, resp. farníkům?

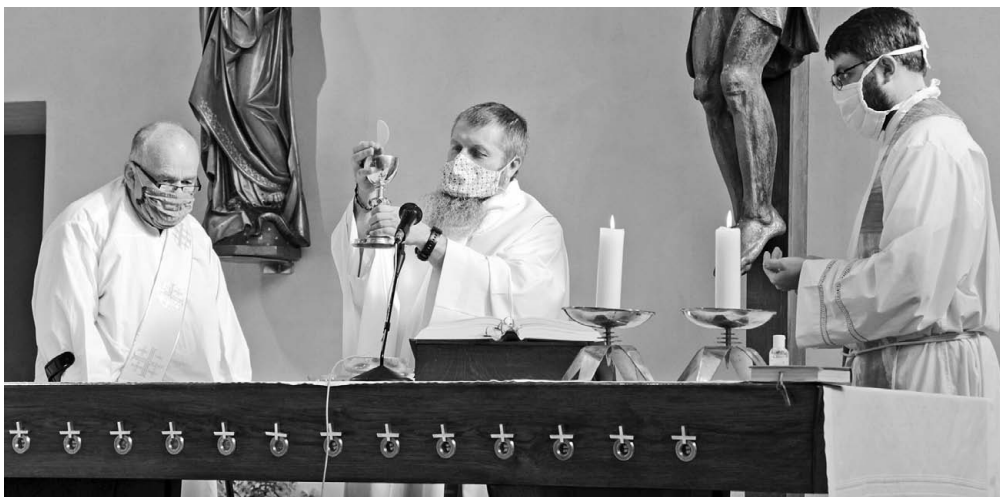
Jsem rád, jak jste mě přijali a že ta změna umístění na poslední chvíli byla správná. Že Pán Bůh ví, co dělá.

Františku, i my jsme za tebe rádi a přejeme ti, ať i tento školní rok je pro tebe dobrý a požehnaný.

Za rozhovor děkuje Katka.

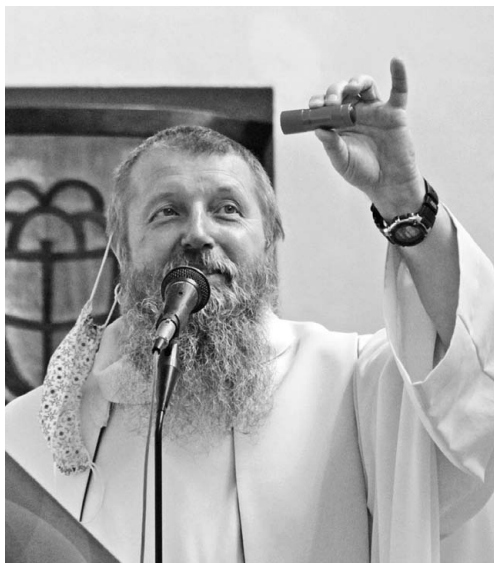

Pouť u sv. Františka / 3. 10. 2020

V sobotu 3. října proběhla netradiční pouť u kostela sv. Františka. V době pandemie nebylo možné to, co máme tak rádi – potkat se a společně oslavit poutní slavnost sv. Františka jak bohoslužbou, tak naším obvyklým agapé. Přitom bylo důležité se spojit v tom, co je pro nás podstatné. V 10 hod. byla sloužena slavnostní bohoslužba a poté bylo možné absolvovat farní putování po místech, která jsou spojena s naší farností nebo se sv. Františkem. Samozřejmě, že to putování nebylo jen tak. Na každém místě byla uschována malá červená schránka, která obsahovala poselství vztahující se k životu a odkazu sv. Františka. Po jejich opsání a nafocení byla vrácena na původní místo.

PUTOVALI JSME NA ÚMYSL:

- **za naši farnost** – především za vztahy v rodinách a za mládež, aby se opravdu setkala s živým Bohem;
- **za diecézi** – volbu nového biskupa a celou českou církev;
- **za národ a svět** – za ukončení pandemie.

POUTNÍ MÍSTA, KTERÁ JSME MOHLI NAVŠTÍVIT:

1. **Kostel sv. Anežky České** – Spořilov. Do roku 1989 mateřská farnost naší farnosti.
2. **Kostel Stětí sv. Jana Křtitele** – Hostivař. V minulosti, jako filiální vesnice bez kostela, spadal Chodov pod hostivařskou farnost.
3. **Kostel sv. Františka** – Habrovka. Jde o jeden ze tří kostelů v Praze zasvěcených sv. Františkovi z Assisi. Krásná dřevěná stavba michelské farnosti.
4. **Kostel sv. Františka** – Křižovnické nám. (u Karlova mostu.) Řádový kostel u kláštera křižovníků s červenou hvězdou. Jedná o třetí (a zároveň nejstarší) pražský kostel zasvěcený sv. Františku z Assisi.
5. **Kaple sv. Kláry** – Botanická zahrada Trója. Se sv. Františkem je nerozlučně spojena svatá Klára, která si také dopisovala se sv. Anežkou Českou.
6. **Kostel Panny Marie Sněžné** – Františkánská zahrada (metro Můstek). Je snad nejnámějším z pražských kostelů, které spravuje františkánský řád.
7. **Kostel sv. Josefa** – nám. Republiky (klášter bratří kapucínů). Druhý kostel ve správě bratří hlásících se ke sv. Františkovi. Starají se o něj kapucíni – tedy františkáni po reformě.
8. **Kostel Marie Andělské** – Černínské náměstí, Praha 1 – Loreta. Snad nejstarší františkánský, dnes kapucínský klášter v Praze.
9. **Sv. Izidor** – ul. Starochodovská (Jižní Město).
10. **Pruský křížek** – ulice Bartůňkova. Chodovští sedláci museli během prusko-rakouské války roku 1866 poskytnout ubytování pruským vojákům. Po odchodu vojsk dostali za své „ubytovací služby“ peníze, za které dali postavit kříž na konci obce.
11. **Kaple sv. Jana Nepomuckého** – v ulici Starobylá je jakýmsi ostrůvkem uprostřed sídliště. Bůh může být i uprostřed betonu.
12. **Františkánský klášter Hájek u Prahy**. Krásné poutní místo spadající pod františkány u Panny Marie Sněžné s hezkou kaplí Porciunkuli.
13. **Tismice – kostel Nanebevzetí Panny Marie**. Zapadlé poutní místo východně od Prahy. V románské bazilice našla během husitských bouří útočiště gotická socha Panny Marie.

PUTOVÁNÍ PO MÍSTECH SPOJENÝCH S NAŠÍ FARNOSTÍ A SE SV. FRANTIŠKEM

poutníci Dabrowských

poutníci Koubkovi

františkánský klášter v Hájků u Prahy

poutnice Lucka, Kateřina, Lenka

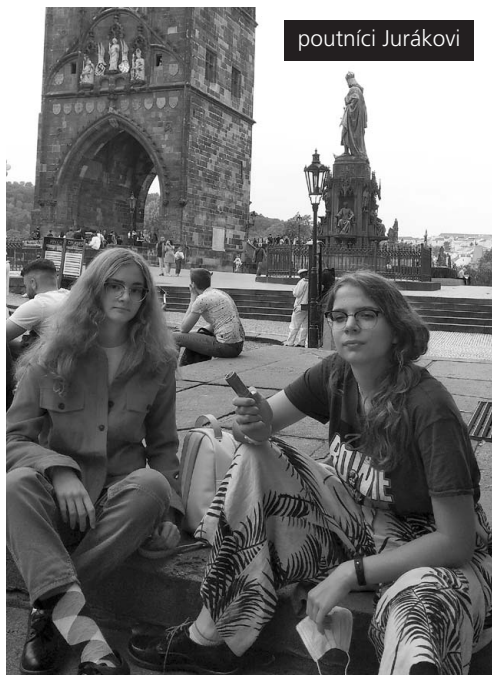
poutníci Huljakovci

poutníci Haršányovi

poutnice Anička, Maruška, Lucka

poutníci Jurákoví

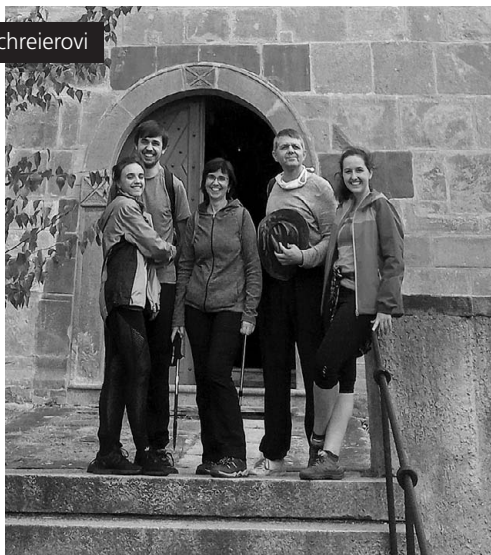

poutníci Rajských

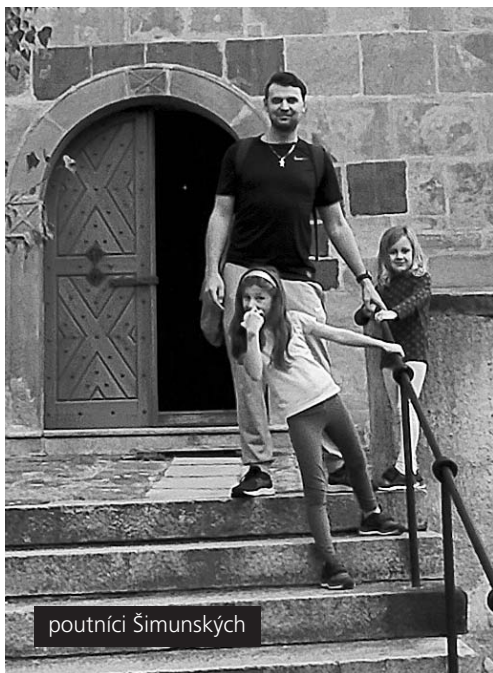

poutnice Flenderová

poutníci Schreierovi

poutníci Šimunských

poutníci Tvrдых

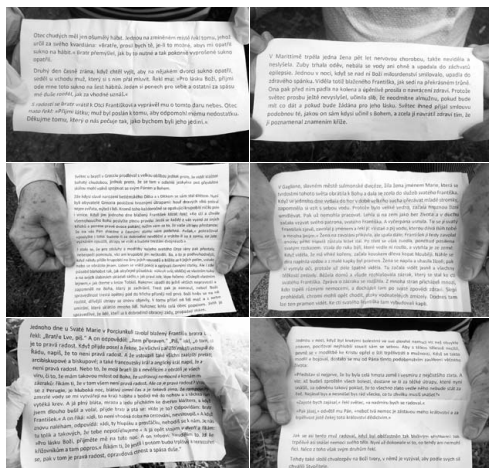

poutníci Tvrдых a Ledvinkových

DOSTALI JSME SE NA MÍSTA, KDE JSME NIKDY NEBYLI

Chci moc poděkovat za putování po místech spojených s naší farností či svatým Františkem v rámci farního dne. Udělali jsme si s Karlem okruh cca 12,5 km, šli jsme to 3 1/4 hodiny. Dostali jsme se na místa, kde jsme ještě nikdy nebyli, našli jsme pár ořechů a bylo nám dobře. Začínali jsme u kapličky na Hájích a tam nám hledání zprávy dale dost zabral. Běhali jsme po okolí a hledali dětské hřiště se zelenou chobotnicí. Když jsme žádné hřiště nenašli, usoudili jsme, že to asi bude symbol. Ale stejně jsme hledali ještě dost dlouho. Ani v Hostivaři to nebylo raz dva, převrátili jsme všechny kameny na zemi kolem pomníku. Rozebírat zeď jsme se odhodlali až po několikerém marném hledání za pomníkem. Pak už jsme byli zkušení a nacházeli jsme „baterku“ celkem rychle. Putování mělo i negativní prožitek – puchýř na prstu u pravé nohy. Do Hájků jsme jeli autem, tam to bylo pro dlouhého Karla, já jsem do té konzole neviděla. Posílám doklady, že jsme našli všechny schránky na naší zvolené trase.

Zdravím a ještě jednou děkuji **Jitka Černá**

NEVŠEDNÍ PROŽITEK, KTERÝ NÁS OBOHATIL

Na úvod předesíláme, že než jsme se přistěhovali do zdejší farnosti, patřili jsme ke kostelu sv. Františka v Krči na Habrovce. Z toho vyplývá náš vřelý vztah k tomuto světcí. Když k nám dorazila výzva prožít letošní farní pouť ke sv. Františku trochu jinak, totiž pěším putováním na některé místo se sv. Františkem spojené, trvalo nám zhruba pět minut, než jsme dali jednomyslně přednost pouti před zvelebováním

domácnosti. Navíc cíle byly lákavé, úmysly poutě velmi potřebné. Zvolili jsme františkánský klášter v Hájků za Prahou. A když to má být pouť, tak samozřejmě půjdeme pěšky.

Při hledání optimální trasy jsme objevili, že zrovna 3. října se slaví 300. výročí poutní cesty do Hájků. Vede z Dlabačova a je vymezena více či méně zachovanými kapličkami.

Zkusili jsme nalákat některé farní přátele, ale vzhledem k tomu, že jsme se rozhodli v pátek někdy kolem desáté večerní, překvapivě to nevyšlo. Ale jak stojí v Písmu, „kde jsou dva nebo tři...“ Poutř jsme zahájili mší sv. slouženou P. Františkem u sv. Františka na Chodově. Odtud jsme se vydali vybaveni namazaným chlebem z domova a pouťovým koláčem z farnosti nejdříve prostřednictvím MHD na Dlabačov, kde je první zastavení hájecké cesty. Dále jsme již pokračovali pěšky starou poutní cestou dlouhou asi 20 km do Hájků.

Nebylo úplně možné jít přímo po stopách původní cesty. Některé kapličky už neexistují, jiné se ztrácejí uprostřed křižení silnic a dálničních okruhů. Postupně jsme procházeli vilové čtvrti, parky, ale také jsme míjeli nákupní centra, sklady či pole na kraji velkoměsta. Růženec jsme se modlili při pochodu vedle dálnice. Jednotlivá slova částečně zanikala v hluku, ale Bůh i tak jistě slyšel naše modlitby za rodiny, mládež, farnost, diecézi, národ i svět.

Nelze nezmínit zastavení v klášteře na Bílé Hoře. Oáza ticha a klidu, připomínka kruté bitvy na Bílé hoře (historie také již 400 let stará) a na stolečku s razítkem do putovní knížky koš s jablky z klášterní zahrady. Velmi milé a obcerstvující.

Jelikož klášter v Hájků byl otevřen jen do pěti odpoledne, moc času na zastávky nebylo. Již zdáli jsme viděli cíl cesty, ale v nekonečné rovině polí a remízků se zdál být téměř nedosažitelný. Nakonec jsme dorazili na místo půl hodiny před okamžikem, kdy františkáni zavírali klášter pro veřejnost. Ale i to nám stačilo na chvíli setrvání v lořetánské kapli, což byl vrchol celé naší pouti. I poselství ukryté v „kešce“, kterou někdo z našich farníků umístil poblíž klášterní brány, jsme našli, takže nečekalo na chodovské poutníky zbytečně.

Večer se sice dostavila únava, ale zároveň hluboký pocit, že takto strávený den měl smysl a obohatil nás. A také vděčnost těm bratrům a sestrám z farnosti, kteří nám nabídli nevšední prožitek odlišný od dosavadních poutí.

Poutníci M&M Vítkovi

Farní den / 4. 10. / KCMT

Větrná pohádka

TEÁTR PAVLA ŠMÍDA

NAŠE KATECHETKY

STANISLAVA
FUCHSOVÁ

Na Jižním Městě bydlíme s manželem Zdeňkem již 42 roků. Vychovali jsme zde 5 dětí a radujeme se z 11 vnoučat. V době, kdy byly mému nejstaršímu synovi Ondřejovi 4 roky, jsem začala s katechezemi. To bylo v době totality a tehdy jsem začala tajně studovat teologii. Po revoluci jsem studium dokončila na teologické fakultě. Po návratu z mateřské dovolené jsem začala pracovat jako katechetka a zároveň jsem nastoupila v křesťanské pedagogicko-psychologické poradně, kde pracuji dodnes jako sociální pracovnice.

Velkou část našeho života jsme prožívali s rodinou v Orlických horách, kde jsme měli chalupu. Tam jsme také po revoluci začali spolupracovat s páterem Josefem Suchárem na obnově poutního místa v Neratově. O prázdninách jsme se každý den scházeli s dětmi, abychom chválili Boha zpěvem, a nacvičovali jsme s nimi divadlo, které tvořilo součást poutních slavností. Několik let jsem zde také pracovala jako vedoucí chráněného bydlení.

Od roku 2005 jsme začali s několika dalšími lidmi z Neratova jezdit na kurzy výroby biblických postaviček. Bylo to něco, co nás úplně „dostalo“. Pomocí postaviček jsme mohli vytvářet biblické obrazy, a tak lépe prožívat to, co v textech bible je řečeno. Je to něco, co je blízké dětem i dospělým. Každý se v obraze může najít. V Neratově již 15 let ztvárňujeme nedělní evangelium. Mám radost, když slyším, že postavičky se šíří do dalších farností právě z tohoto místa.

V současné době opět učím náboženství na Jižním Městě. Snažím se, aby děti měly radost z toho, že jsou Božími dětmi. Hodně zpíváme a povídáme si o tom, co prožíváme. Pracujeme s biblickými postavičkami, které nám umožňují celostní přístup k biblickým textům. Snažíme se s dětmi vytvářet společenství, ve kterém jednomu na druhém záleží a kde společně prožíváme radost z Boží blízkosti. Mám radost, když vidím, jak jsou některé z dětí, co jsem za ta léta učila, stále aktivní ve farnosti.

zprávičky z Farní charity

Moje asistentka je už třetí týden nemocná. Jednou z jejích povinností je zajištění služby na dispečinku našich služeb. Zvedá telefony, zapisuje požadavky, třídí je a předává dál vedoucím pracovníkům. V současné době i vedoucí jednotlivých služeb běhají v terénu. Všechna moje jednání se ovšem přesunula do on-line prostoru. Sedím tedy u počítače v kanceláři a logicky se tím odpovědnost za dispečink přesunula na mě. Telefon nám zvoní často a v znovu obnoveném nouzovém stavu o to víc. Někteří lidé služby z obavy z náklady ruší, jiní naopak poptávají. Někteří senioři chtějí služby pouze na dobu nouzového stavu, potřebují hlavně pomoc s nákupy a různými pochůzkami. Hodně také volají žadatelé o humanitární pomoc. Největší zájem je o potraviny. Množí se také opět nabídky na věnování nepotřebného oblečení. Lidé se bojí vycházet ze svých domovů, a tak se věnují úklidu. Naše středisko oblečení nevybírám, při nejlepší vůli ho nemáme kam uložit. Odkazují tedy na kontejner před KCMT a střediska Charity ve Stodůlkách a Modřanech. Chtěla bych se s vámi podělit o jeden kouzelný telefonát.

Telefonoval starší pán, který chtěl vědět, jestli máme dobrovolníky. Potřeboval by pomoc s různými pochůzkami. Stěžoval si na syna a jeho rodinu, že se o něj nestarají. Nabízela jsem mu pečovatelskou službu a dozvěděla se, že už k němu dochází pečovatelka z jiné organizace. Navrhovala jsem, aby u této organizace požádal o rozšíření služby. Pán tuto možnost odmítl s odůvodněním, že pečovatelka toho má hrozně moc. Vždycky přiletí, už ve dveřích říká, že spěchá, udělá nejnutnější a jde dál. Možnost rozšíření služby od nás také zamítl z finančních důvodů. Zjišťovala jsem, jaký má příspěvek na péči a dozvěděla se, že pobírá první stupeň, tedy 880 Kč. Nabízela jsem, že by bylo možné požádat o navýšení, protože s druhým stupněm příspěvku ve výši 4.400 Kč by si mohl služby výrazně rozšířit. Sluchátko na mě vyhrlolo rozhorlenou filipiku proti úředníkům a sociálním

pracovníkům úřadu práce. Úřední šiml táhne prý tu káru pomalu, a než se kolečka dotočí, to že pán dřív umře, než aby se navýšení příspěvku dočkal. Rozhodně tu anabází odmítá znovu podstupovat, raději prý dožije svůj život v klidu. Navíc už se mu podařilo několik dobrovolníků sehnat. Jenže žádný dlouho nevydržel. On totiž potřebuje něco každý den. První den baterie do rádia, druhý vyzvednout recept u lékaře a lék v lékárně, ten třetí čerstvé ovoce a další skočit do Bauhausu pro tři hřebíčky. On to tedy nechápe, ale všichni dobrovolníci mu po týdnu až čtrnácti dnech přestali přijímat jeho hovory.

Pomyslela jsem si, že mě to nepřekvapuje, a vzpomněla na svoji babičku, která dělala totéž. Každý den nás všechny obvolala. Po mamince chtěla chleba a půl kila bůčku, po bratrovi šunku a mýdlo a po mně dvě jablka a máslo. Před těmi třiceti lety by každý z nás musel navštívit dva obchody a potom ještě babičku. Vždy jsme si požadavky na nákup předali. Vše nakoupil a následně babičce donesl jen jeden z nás. Babička se ale zlobila a stěžovala si, jak jsme neochotní a vůbec se nestaráme.

Ale zpět k našemu hovoru. Už jsem opravdu nevěděla, co pánovi poradit. Přestože bych uměla obstarat dobrovolníka, bylo mi jasné, že za těchto podmínek by stejně dlouho nevydržel. Služby pán odmítal. Také začínal chápat, že mu asi nepomohu, a začal být velmi nepřijemný. Chystala jsem se hovor zdvořile leč rázně ukončit, když se ze sluchátka ozval zvonek od dveří. Pán se rychle loučil: „Musím končit, někdo zvoní u dveří. To bude vnučka. Každý den takhle dobou sem někdo z nich zaskočí a snacha včera říkala, že přijde Terezka. Na tu se těším, určitě nese něco sladkého. Já mám tedy cukrovku, ale pro jednu. No nic, zkuste vymyslet, jak byste mi mohli pomoci. Já se ozvu. Na shledanou.“

Tak jsme zase u klíčového slova našich služeb – pomoc. Minule jsem psala o lidech, kteří pomoc odmítají, přestože ji potřebují. Další skupina jsou lidé, kteří mají pomoc zajištěnou, vlastně další nepotřebují, ale vymáhají ji a jsou chronicky nespokojeni.

Přeji vám klidný listopad.

Eva Černá

Sv. Kateřina Alexandrijská (289–307)

*„Když tě ovládá duch, jsi král,
když tělo, jsi otrok.“*

Svatá Kateřina (Caterina), panna alexandrijská, pocházející z bohaté rodiny, byla dívkou neobyčejně vzdělanou, dokonce tak, že ve svých osmnácti letech dokázala přemoci v učené hádce před císařem na padesát pohanských filosofů a obrátit je na křesťanskou víru.

Vyniká ale nejen vzdělaností, též je známa svými mravními ctnostmi a také neobyčejnou zvědavostí a pracovitostí – Řekové jí říkají aei katarína (stále čistá). Zná dokonale dějiny řecké i římské filozofie a ovládá též křesťanskou nauku.

Když ji v roce 305 poznává budoucí vládce východořímské říše, císař Maximinus Daia, žádá ji o ruku. Kateřina ale budoucího císaře odmítá: Maximinus ji proto vyhání z Alexandrie a pak ji nutí, aby se vzdala víry v Krista. Ale Kateřina se své víry vzdát nehodlá a ani štáb soudců a pohanských filosofů není s to změnit její postoj.

Když se pak Kateřina odmítne podvolit se Maximinově smyslné touze, dá jí tento bičovat a mučit napínáním na kolo. Konstrukce kola ale napínání nevydrží a Kateřina přečkává i další zkoušky mučením. Nakonec je státa. Její tělo prý pak anděle přenášejí na Sínajský poloostrov.

Za císaře Justinána I. (527–565) je nad jejím hrobem na Sínaji vybudován světoznámý klášter sv. Kateřiny.

Ve středověku patří sv. Kateřina mezi Čtrnáct svatých pomocníků a je zobrazována s mučícím kolem spolu se sv. Markétou a sv. Barborou (viz sv. Barbora). V této době ji též pařížská univerzita prohlašuje za svoji patronku.

Roku 1332 vítězí v den jejího svátku Karel IV. (viz Karel IV. Lucemburský), budoucí římský císař a český král, správce lombardských měst, nad italskými spiklenci pod hradem San Felice (severovýchodně od Modeny). Roku 1355 opět na den sv. Kateřiny je Karel IV. zachráněn při spiknutí v Pise.

Na počest sv. Kateřiny proto nechává tento významný panovník zbudovat na Karlštejně nádhernou kapli. V Praze na Novém Městě pak zakládá klášter augustiniánků s kostelem sv. Kateřiny,

Svatá Kateřina Alexandrijská (Basaiti Marco, 1470–1530)

vysvěceným arcibiskupem Janem Očkem z Vlašimi na konci listopadu 1367.

Kult sv. Kateřiny se postupně rozšířil po celých Čechách. Ze čtrnáctého století pochází česká veršovaná Legenda o sv. Kateřině.

*Všemohoucí, věčný Bože, Tyś dal svému lidu
blahoslavenou pannu a nezdolnou mučed-
nici Kateřinu; na její přimluvu nás posiluj ve
víře a vytrvalosti, abychom usilovně pracovali
pro jednotu církve. Skrze Tvého Syna Ježíše
Krista, našeho Pána, neboť on s Tebou v jed-
notě Ducha svatého žije a kraluje po všechny
věky věků. Amen*

(závěrečná modlitba z breviáře)

SVÍCE MEZI SPADANÝM LISTÍM

P. JAROSLAV BROŽ

Listopadové svátky mám od dětství spojené se vzpomínkami, ve kterých voní opadané listí mohutných kaštanů, šustící pod nohama nebo vonící po koření, když ho zalil podzimní déšť. Když se ale setmělo – bylo krásné chodit od hrobu ke hrobu, když hřbitov zahalila tma – svaté pole v těch dnech zářilo. V žádných jiných dnech v roce tu nebylo tolik světla. Jak jsem se pak cítil dobře, když jsem podobný obraz nacházel na všech jiných hřbitovech, kam mě Boží cesty zavedly. Dušičkové hřbitovy, to je kus domova. Ani ne tolik pro tu viditelnou atmosféru, ta jen zprostředkuje, zjevuje něco, co je lidskému oku neviditelné.

Někdo by mohl namítnout, že na hřbitov chodí lidé, kteří nedozráli k dospělé samostatnosti. Je nedokázali přetrhnout pupeční šňůru spojující je s předky. Je tomu opravdu tak? Životní moudrost ví, že život je cesta, růst, plynutí řeky – a tady se nedá něco prostě přetrhout, přervat. V životě je třeba se nechat doprovázet a doprovázet druhé. Jít spolu. Ale jakási syrová živočišná nutnost smrti jako by nám v tom bránila. Brzy bude konec, může napadnout děti u lůžka těžce nemocného otce nebo matky. A pak to přišlo – už je konec. Zůstane něco z toho krásného společného žití? Nevyblednou ty do paměti a srdce věčně vtisknuté vzpomínky? K čemu to vše bylo? Je pozoruhodné, jak tyto všelidské otázky nikdy neztrácejí na čerstvosti a naléhavosti. Neoposlouchají se, neomrzí se. Proč?

Odpověď je asi v tom, že se netýkají obecných principů, ale osobních vztahů. Nikdy nám neumírá homo sapiens, umírá nám tatínek, babička, někdy bolestně malá dcera, letitý přítel, tichá sousedka, dobrý pan farář... A vztah přesahuje všechny nutné tělesné zákonitosti, včetně nutnosti smrti jako projevu „opotřebovaného“ organismu. Vztah lásky a přátelství je praktickou apologetikou: existuje duše, člověk má možnost jít dál, neulpět v souřadnicích našeho času a prostoru. Asi jsme to i nejednou zakusili: rozloučili jsme se s drahou osobou z rodiny, ze zaměstnání, z přátelského kruhu – a hle, náš tatínek, naše maminka přejitím na druhý břeh jaksi zesvětlali. Vzpomínky nevybledly, ale prozářily se. To jistě není samozřejmé. Tyto hluboké skutečnosti se nechovají podle nějakých psychologických zákonů. Ne každý takto svítí, ne vždy jsou vzpomínky na zemřelé pokojné, naplněné tichou radostí.

Smrt sama je totiž hrozná. Svátý Pavel dokonce říká, že „smrt přišla skrze hřích, a tak přešla na všechny lidi“ (srov. Řím 5, 12). Nese tedy v sobě palčivost vzpoury proti Bohu a smutek vyloučení, izolace, neutěšené samoty. Ale je tu symbol svící na dušičkových hrobech. Nad smrtí svítí světlo. Naše víra nám říká, že to světlo není z nás. Potřebujeme slyšet toho, který jasně prohlašuje: „Já jsem světlo světa“ (Jan 8, 12). A později nad svým zemřelým přítelem Lazarem ujišťuje jeho plačící sestru Martu: „Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i když umřel, bude žít“ (Jan 11, 25). Ježíš Kristus je náš život. V něm máme důvod a vysvětlení, proč naše vztahy k milovaným zemřelým nejsou iluzí, ale jsou realitou.

Kdosi poznamenal, že smrt Ježíšových přátel – křesťanů – může být krásná. A býváme toho svědky. Ale Ježíšova smrt nebyla krásná. On se propadl do temnoty slov „Bože, proč jsi mě opustil.“ Jeho smrt nemohla být tichá a krásná, protože náš Pán jako Beránek Boží nesl smrt všech nevykoupených lidí. Naše smrt může být krásná díky jemu. Nemáme mu za to denně děkovat?

Opadané listí moudře mluví o mnohém, co v životě posloužilo, a mohlo být odloženo. Splnilo svůj úkol. Přispělo k růstu plodů. Ano, jako děti jsme mezi listím nacházeli také plody, kaštiny pro zvěř do lesa, do školních ručních prací. Něco tu po člověku zůstalo. Ale to podstatné uvidíme, když se setmí a rozzáří se svíce. Symbol světla, které dává život, křestního světla velikonoční svíce, světla Kristova. „Světlo věčné ať jim svítí...“

„Odpustky“

Přiblížil se podzim a s ním také čas, kdy pamatujeme v církvi více na naše zemřelé. Navštěvujeme hroby, které zdobíme květinami, zapalujeme svíčky a také se za naše zemřelé modlíme. Ty dvě první věci jsou dobré, správné, ale ta třetí je nejdůležitější pro spásu našich zemřelých. V těchto dnech také slyšíme častěji slovo „odpustky“.

Nejprve si vůbec řekněme, jak chápe slovo „odpustek“, církev dnes:

Odpustek znamená, že se před Bohem odpouští časné tresty za hříchy, jejichž vina byla zahlazena, je to odpuštění, které náležitě připravený věřící získává za určitých podmínek zásahem církve, jež jako služebnice vykoupení autoritativně rozděluje a používá **pokladu zadostiučinění Krista a svatých**. /KKC 1471/

Abychom pochopili tuto nauku a tuto církevní praxi, je třeba si uvědomit, že hřích má dvojí následek. Těžký hřích nás zbavuje společenství s Bohem, a tím nás činí neschopnými dosáhnout věčného života. Na druhé straně každý hřích, i ten všední, vyvolává zhoubné lpění na tvorech, které musí být odčiněno, buď zde na zemi, nebo po smrti, ve stavu, jenž se nazývá očistec. Toto očisťování zbavuje toho, co se nazývá „časný trest“ za hřích. Tyto dva tresty nelze pojímat jako nějaký druh pomsty, kterou Bůh postihuje hříšníka zvenčí, nýbrž jako důsledky vyplývající ze samé podstaty hříchu. Obrácením, jež pochází z vroucí lásky, můžeme dosáhnout naprostého očistění hříšníka, takže už nezůstává žádný trest. /KKC 1472/

Protože žádné narušení vztahů v rodině nezůstává bez vlivu na ostatní členy, snažili se křesťané vždy odčínovat nejen vlastní, ale i cizí hříchy.

Zkusme to více pochopit na příkladu: Člověk někomu ve vzteku rozbije okno. Je to špatná věc. Poškozeného požádá o odpuštění. Je mu odpuštěna vina, ale... okno zůstává stále rozbité. I když je bez hříchu v této konkrétní věci, má ještě určitý dluh vůči tomu, koho svým skutkem poškodil. A právě tyto „**dluhy**“ jsou předmětem odpustků.

My tedy máme na základě církevního rozhodnutí MOC pomoci těm, kteří jsou bez MOCI se vlastním přičiněním dostat z očistce do Boží přítomnosti.

Nemůžeme napravovat konkrétní věci po lidech, kteří žili v minulosti, příp. nejsme schopni tyto věci poznat. Ale právě skrze splnění podmínek k získání odpustků, které nám církev nabízí, bereme z pokladu církve: „dáváme „ - skrze splnění podmínek - těm, kteří to potřebují k tomu, aby se jim „zkrátila nebo zanikla“ doba čekání na nekonečné prožívání Boží přítomnosti.

Odpustek je částečný nebo plnomocný podle toho, zda částečně nebo úplně osvobozuje od časného trestu za hříchy. Odpustky mohou být přivlastněny živým nebo zesnulým. /KKC 1471/

Odpustky je schopen získat křesťan, který:

- není vyloučen z církve,
- je ve stavu milosti posvěcující (bez těžkého hříchu),
- zároveň se vyžaduje alespoň všeobecný úmysl získat odpustky a vykonání úkonů v určené době a předepsaným způsobem.

Plnomocné odpustky může získat každý pouze jednou denně.

Podmínky pro získání plnomocných odpustků:

1.) 1. a 2. listopadu

- svátost smíření
- svaté přijímání
- modlitba na úmysl Sv. otce
- při návštěvě kostela „Otčenáš“ a Vyznání víry

2.) 1.–8. listopadu

- svátost smíření
- svaté přijímání
- modlitba na úmysl Sv. otce
- při návštěvě hřbitova modlitba za zemřelé

„Odpočinutí lehké dej všem zemřelým, Pane, a světlo věčné ať jim svítí, ať odpočívají ve svatém pokoji. Amen“.

(Zdroj [www. Pastorace.cz](http://www.Pastorace.cz))

Pokud věřící z vážných důvodů nemohou navštívit hřbitovy v obvyklé době od 1. do 8. listopadu, mohou odpustky pro zemřelé získat na základě vyjádření Apoštolské penitenciarie již od 25. října do 1. listopadu.

Vzpomínka na Marii

Na prahu podzimu v pondělí 21. září 2020 jsme se rozloučili s mojí drahou manželkou a maminkou našich dětí, Marií Láskovou. Rozloučit se s ní toho dne přišlo i mnoho lidí z farnosti Chodov i odjinud, příbuzných i přátel, všech, kteří měli Marii rádi. Nebývalá účast nás potěšila a potěšila by i Marii. Ani jsme nestihli všem na místě osobně poděkovat, a tak i touto cestou vyjadřujeme upřímné poděkování všem, kteří se přišli s Marií rozloučit a jakýmkoliv způsobem vyjádřili účast.

Z řad farníků zazněla i slova, že Marie ve farnosti Chodov zanechala nesmazatelnou stopu. Do farnosti jsme se přistěhovali v roce 1979. Brzy potom vyvstala potřeba hry na varhany v kostele sv. Františka, který se tehdy stal farním. Marie na varhany hrát uměla, učila se v mládí ve svém rodišti v Křížové u P. Karla Břízy, kterého určitě znáte díky jeho ordinárii, které při mši zpíváme. Marie se hraní na varhany u sv. Františka ochotně ujala a pilně a vytrvale nejen sama hrála, ale později i koordinovala a organizovala účast všech varhaníků na bohoslužbách v kostele sv. Františka až do doby, kdy jí

to postupující onemocnění znemožnilo. Sama hrála pravidelně u sv. Františka každý pátek v 18 hod. a také v neděli na zpravidla druhé dopolední bohoslužbě. Vzpomínám si, jak jsem mnohdy spěchal v pátek z práce pěšky od stanice Budovatelů, později Chodov, do kostela sv. Františka a jak bylo vždy milé, když jsem po vystoupení po schodech na kůr uviděl Marii za varhanami. Vždy byla včas a měla již všechno připraveno.

Zároveň svojí hrou podporovala působení scholy, a i když sama nezpívala a scholu jsem vedl já, tak vlastně všechno koordinovala a organizačně zajišťovala. Při pondělním rozloučení mnozí na její působení jako varhanice u sv. Františka vzpomínali, vyprávěli i humorný postřeh, jak hrála na pedály vždy v tzv. jarmilkách a pak i v těch přispěchala k oltáři ke sv. přijímání.

Marie byla vždycky ta, která stmelovala lidi, s otevřeným srdcem vždy oslovovala lidi kolem a měla neuvěřitelnou energii. Organizovala i mimokostelní život scholy, duchovní obnovy, výlety, oslavy narozenin a svátků a třeba také ve spolupráci s Lídou

a Standou Dabrowskými každoroční táboračky na jejich zahradě v Neratovicích. Ke všem těmto akcím se připojovali i další farníci i mimo okruh scholy. Po roce 1989 začala tato aktivita přerůstat do větších rozměrů a vyústila v každoroční pořádání farních zájezdů do Dolomit. Tehdy farnost vedená Michaellem Slavíkem využila nabídku farnosti Bolzano k týdenním pobytům v chatě bolzanské farnosti na Würzjochu v Jižním Tyrolsku. Pobyt na Würzjochu byl úžasnou rekreací v nádherném místě italských Dolomit, ale měl i svoji duchovní dimenzi. Vždy pobyt doprovázel kněz. Zpočátku to byl Michael Slavík, pak i další, později již pravidelně Pavel Semela. Pobyt na Würzjochu byl vždy spojen s návštěvou pana děkana bolzanské farnosti, kterým tehdy byl pan děkan Johannes Noisternigg. Ten také vlastně byl od počátku garantem našeho pobytu za farnost Bolzano. Ani jsme nevěděli, že v červenci tohoto roku odešel na věčnost a o pouhých několik týdnů tak předešel Marii.

Někdy v polovině osmdesátých let jsme dostali prostřednictvím Josefa a Evy Fiřtových nabídku

k účasti ve sdružení salesiánských spolupracovníků. V roce 1985 jsme vstoupili do formačního společenství a o několik let později jsme složili spolupracovnícké sliby. K naplnění salesiánského ducha přispěla hlavně Marie, která na rozdíl ode mne skutečně pracovala s mládeží. Působila již v osmdesátých letech jako profesorka odborných předmětů na odborném učilišti, a to díky nevysvětlitelné ztrátě svých kádrových materiálů s hodnocením zabraňujícím pedagogické činnosti ("... pochází z rodiny silně nábožensky založené, otec odmítá vstoupit do JZD..."). Jako učitelka působila až do odchodu do důchodu, její působení bylo velmi úspěšné, sám jsem se přesvědčil při náhodných pozdějších setkáních s jejími žáky v různých stravovacích zařízeních, jak byla svými studenty velmi oblíbená.

Farní plesy farnosti Chodov se již staly tradicí. U těch prvních plesů se uplatnila iniciativa malé skupiny farníků a ten první i takřka dvě desítky dalších organizovala Marie s Honzou Peroutkou a naší Magdalénou v kulturním centru Mamut na Opatově.

Svatba v Křížové na Vysočině 1973

Marie s dětmi, Jižní Město 1981

Pobyt s farníky v Dolomitech 2007

Aktivního ducha začala dusit až dlouhodobá, pomalu, ale neúprosně postupující choroba.

Poslední tři roky již byla Marie zcela odkázána na lůžko. Poznali jsme při tom, že i nemoc může přinést spoustu krásných chvil, setkání a může prohloubit lásku na úplné maximum. Když o tom tak přemýšlím, tak poslední roky pro mě představovaly jedno z nejhezčích období našeho manželství. Nikdy nezapomenu na její vděčný a milý úsměv, např. když si pochutnávala na jablečném kompotu, který měla tak ráda, nebo na naše společné snídaně s ranní modlitbou. Už teď vím, že mi budou chybět společné chvíle, kdy jsem Marii zpíval na dobrou noc.

Velikou pomocí pro nás byla osobní asistence od organizace Sue Ryder, díky níž bylo možné, aby Marie mohla být téměř celou dobu doma. Péče o Marii by však nebyla možná, kdyby nepomáhali všichni členové rodiny. Naše děti mi ve všem pomáhaly a byly mi velkou oporou v nesnadných chvílích. Občas pomáhali i moji sourozenci a další příbuzní a známí. S velkou láskou a nasazením nám pomáhala Žofka Holubová, maminka manžela dcery Marie. Také jsme moc vděční za pomoc dalším lidem

z farnosti, především Lídě a Standovi Dabrowským, Maruše Samkové a Janě Zindulkové.

Marie prošla dlouhou cestu nemoci v pokoře a trpělivosti, nikdy si nestěžovala. Musíme ale přiznat, že poslední dva měsíce byly opravdu náročné, plné zvratů a nejistoty. V určitých chvílích jsme byli naprosto bezradní. Nakonec se ale události odehrály tak, jak bychom si sami nedokázali naplánovat. Jsme vděční, jak nás tímto obdobím Bůh provedl a že Marie nakonec odešla v klidu a všichni jsme mohli být do posledního dechu s ní. I vzhledem k současné neklidné době považujeme toto za malý zázrak.

Rozloučení v KCMT i potom na hřbitově ve Slivenci bylo pokojné a plné naděje. Byl tu smutek z rozloučení, ale i radost nad naplněným životem. Děkujeme vám všem, kteří jste se na této krásné slavnosti podíleli. Věříme, že teď máme v Marii v nebi spojení a že se za nás všechny bude přimlouvat. Stejně jako se za nás modlila do posledního dne tady na zemi. Ještě před několika měsíci se k modlitbě připojovala svým sotva znatelným, přesto však zřetelným „amen“, nakonec už to bylo sotva znatelné pohnutí rty.

Vojtěch Láska a rodina

PROGRAM NA LISTOPAD

- **1. 11. / 10.00** – přímý přenos **mše sv. z KCMT** (ČT 2). Mši celebruje **biskup Václav Malý**.
- **2. 11. / 17.00** – „**Dušíčková**“ **pobožnost na chodovském hřbitově**
18.00 – **mše svatá v kostele sv. Františka**
- **8. 11. / 16.00** – koncert **Tria Kaphé** – flétna (M. Kapustová), fagot (V. Kapusta) a klavír (L. Heringová). Hudba napříč od baroka po argentinské tango.
16.00 – **Keramická dílna „Otiskni se“** – nutné přihlašování na janadomsova@gmail.com .
- **12. 11. / 19.00** – **ZMT: s Ondřejem Kobzou, kulturním aktivistou, kavárníkem a podnikatelem samoukem**. Naučil lidi hrát na piano na ulici i tančit tango na nádraží, ukázal, že lze cvičit jógu, chovat kozy a pěstovat třešně na střeše Lucerny. A posledně pozval kolemjdoucí k sousedské večeři na Karlově mostě. Jak vidí český veřejný prostor a čím ještě by se dal oživit? A jak přeměnit dobrý nápad v konkrétní čin a nebát se u toho zarisovat? Dozvíte se na besedě s ním.

- **19. 11. / 19.00** – **Středověká mystéria** v podání Víti Marčíka.
- **25. 11.** – **Červená středa** (pronásledované pro víru si připomeneme barevným nasvícením KCMT).
- **26.–29. 11.** – **Ikonopisecký kurz s Martinem Damianem**. Více info na www.kcmt.cz
- **28. 11. / 9.30–18.30** – **Adventní jarmark pod střechem** – možnost zakoupit pro své blízké krásné maličkosti vyráběné ručně a s láskou. Výroba adventních věnců a keramická dílna pro děti.
16.00 – **Živý betlém** – nechme se vtáhnout do betlémského příběhu. (Staroplzenecký živý Betlém) – na parkovišti před KCMT.
- **29. 11. / 16.00** – **První adventní koncert** v podání flétnového souboru **VIVAT FLAUTO**.

Všechny programy se uskuteční s ohledem na aktuální epidemiologickou situaci. Pokud se k nám nedostanete na živo, pak nás můžete sledovat **YouTube.com/kcmtpraha**.

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY**■ Všeobecný úmysl: Oblast umělé inteligence**

Modleme se, aby pokrok v oblasti robotiky a umělé inteligence byl vždy ve službách člověka.

■ Národní úmysl: Za kostelníky, ministranty, akolyty, lektory a farní rady – ať pod ochranou sv. Jana Nepomuckého každým naplno slouží na svém místě v církvi.

KONTAKTY • BOHOSLUŽBY • TV PŘENOSY**KANCELÁŘ KCMT – HÁJE**

U Modré školy 1, 149 00 Praha 4
Tel: 242 485 826
E-mail: kancelar@kcmt.cz
Úřední hodiny:
Po–St 8.30–15.00

Úřední hodiny kněze:

Středa 8.30–10.30, 16.00–17.30

FARNÍ KANCELÁŘ CHODOV

Na Sádce 1296/18, 149 00 Praha 4
Tel: 272 934 261
E-mail: kancelar@kcmt.cz

Úřední hodiny kněze:

Pátek 16.00–17.30

(V jiném termínu
po předchozí dohodě.)

Až do odvolání budou bohoslužby bez účasti lidu – streamované na našem youtube kanálu:

<https://www.YouTube.com/kcmtpraha>, a to v obvyklých časech. Budete mít také možnost ve stanovených časech individuálně navštívit oba kostely, kde bude přítomen kněz ke svátosti smíření. Časy otevření kostelů najdete na nástěnkách a na webu.

MOŽNOST INDIVIDUÁLNÍ NÁVŠTĚVY KOSTELA SV. FRANTIŠKA

Úterý	16.00–18.00	18.45–19.30
Pátek	16.00–18.00	18.45–19.30

MOŽNOST INDIVIDUÁLNÍ NÁVŠTĚVY KCMT

Středa	16.00–18.00	18.45–19.30
Čtvrtek	7.15–9.00	
Neděle	12.15–15.00	

	 / mob.	e-mail
Farní kancelář (fara – Na Sádce)	272 934 261	fara@kcmt.cz
Karina Juráková (ředitelka KCMT)	731 625 970	kancelar@kcmt.cz
Kancelář KCMT, farní kancelář KCMT	242 485 826	kancelar@kcmt.cz
P. Michael Špilar (farář)	272 934 261, 603 151 265	fara@kcmt.cz
P. František Čech (farní vikář)	731 124 507	farnivikar@kcmt.cz
Pavel Urban (trvalý jáhen)	272 911 264	
Ladislav Staněk (trvalý jáhen)	724 112 799	stanek@kcmt.cz
Václav Šebek (pastorační asistent)	242 485 830, 734 547 021	spravce@kcmt.cz
Jaroslav Olšanský (předseda KSK Praha)	603 256 411	jarda.olsansky@kskpraha.org
Vlasta Hamalová (koordinátorka dobrovolníků)	733 770 847	hamalova@kcmt.cz
Petr Fried (pracovník pro KCMT)		fried@kcmt.cz
Charita – Eva Černá (ředitelka)	737 322 569, 242 485 823	kancelar@charitapraha4.cz
Charita – pečovatelská služba	737 948 638, 272 941 972	socialnisluzby@charitapraha4.cz

Číslo účtu: Sberbank 4200060575/6800, Komerční banka 19-9362170227/0100

Příští uzávěrka bude 15. listopadu 2020.

Náklady na 1 výtisk 14 Kč.

fchodoviny@kcmt.cz

Fchodoviny

Zpravodaj ŘK farnosti Praha – Chodov / 2020 / ročník 19 • redakce: Blanka Pitřincová, Katka Friedlová (rozhovory)

• korektury: Anežka Králová, Lenka Doležalová • typografie: Josef Karhan • foto: Ani Procházková a spol.

• za obsah odpovídá: P. Michael Špilar • <http://www.kcmt.cz/fchodoviny> • Tiskne: TLAMA design